

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Trinaesto 24.01.2011.
TRGOVAČKI SUD 11
U ZAGREBU
PRILJENO
12 -01- 2011
posredno — neposredno
u primj. priloga
pristojba

40. Pž-5302/10-3

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Nevenki Baran, u pravnoj stvari tužitelja - predlagatelja osiguranja CROATIA-BUS d.d. u stečaju, Zagreb, Heinzelova 61, kojeg zastupa punomoćnik Boris Vinčić, odvjetnik iz Zagreba, Kačićeva 22, protiv tuženika - protivnika osiguranja ZOVKO-ZAGREB d.o.o. Sesvete, Kačićeva 22, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Šučur, odvjetnik iz Zagreba, Slavenska avenija 63, kojeg zastupa punomoćnik Ivo Šučur, odvjetnik iz Zagreba, Masarykova 7, radi osiguranja nenovčane tražbine, odlučujući o žalbi tuženika - protivnika osiguranja protiv rješenja Trgovačkog suda Zagrebu, poslovni broj P-1570/10 od 26. srpnja 2010., 23. studenog 2010.

riješio je

Odbija se žalba protivnika osiguranja kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda Zagrebu, poslovni broj P-1570/10 od 26. srpnja 2010.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, prvostupanjski sud je prihvatio prijedlog za određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine tužitelja - predlagatelja osiguranja (dalje: predlagatelj osiguranja) usmjerene na vraćanje u stečajnu masu predlagatelja osiguranja nekretnine k.č.br.329/2 k.o. Trnje upisane u zk.ul.br. 4083, kuća i dvorište Držićeva ulica Autobusni kolodvor u naravi poslovne prostorije - blagajne površine 66,76 m² koje se nalaze u centralnom holu zgrade, uz pripadajuće zajedničke dijelove nekretnine u površini od 16,69 m², sveukupno 83,45 m² - zgrada Autobusnog kolodvora u Zagrebu, zajedno s idealnim dijelom zajedničkih dijelova i uređaja zgrade i idealnim dijelom zemljišta, zabranom protivniku osiguranja da otuđi ili optereti ili na bilo koji drugi način raspoláže naprijed navedenom nekretninom (točka 1.). Pod točkom 2. izreke je riješio da će zabilježbu privremene mjere provesti Zemljišno-knjižni odjel Općinskog građanskog suda u Zagrebu. Zabrana se smatra provedenom dostavom rješenja Zemljišno knjižnom odjelu Općinskog građanskog

suda u Zagrebu (točka 3.). Pod točkom 4. je odlučeno da privremena mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja ovog parničnog postupka, dok je pod točkom 5. odlučeno da žalba protiv rješenja ne odgađa provedbu privremene mjere.

Rješenje je sud donio, ocjenjujući kako su ispunjene zakonske pretpostavke koje opravdavaju prihvaćanje prijedloga za osiguranje, propisane odredbom čl. 298. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05 i 67/08; dalje: OZ). O vjerojatnosti postojanja predlagateljeve nenovčane tražbine usmjerene na vraćanje nekretnine koja je predmet kupoprodajnog ugovora i anexa, prvostupanjski sud je zaključio na temelju dokumentacije dostavljene uz tužbu. O vjerojatnosti opasnosti da bi bez određivanja predložene mjere protivnik osiguranja mogao spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine, prvostupanjski sud je zaključio na temelju činjenice da je tužba podnesena unutar roka od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka nad predlagateljem osiguranja i da su neplaćanjem cijene na račun predlagatelja osiguranja u vrijeme blokade žiro računa, stranke postupale ne samo protivno odredbi čl. 27. Zakona o platnom prometu („Narodne novine“ broj 133/09) te da je zbog toga tuženik, kao stečajni vjerovnik tužitelja, privilegiran u odnosu na ostale stečajne vjerovnike.

Protiv navedenog rješenja, protivnik osiguranja je podnio žalbu iz svih zakonskih razloga (zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka; pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava) s prijedlogom da ga ovaj sud ukine i predmet vrati na ponovan postupak.

U žalbi u bitnom navodi da prijedlog nije obrazložen niti su u njemu navedene činjenice na kojima se temelji zahtjev za određivanje privremene mjere te predloženi dokazi kojima se ti navodi potkrjepljuju. Sud je propustio dati protivniku osiguranja primjeren rok za očitovanje na dostavljeni podnesak tužitelja, kojim dostavlja zk izvadak. Predlagatelj osiguranja nije uspio dokazati vjerojatnost postojanja svoje tražbine ni opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi mijenjao stanje stvari, da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete. Nekretnina je prodana za puno veću vrijednost od tržišne vrijednosti u vrijeme sklapanja ugovora što je dokazano poreznim rješenjem, potvrđeno odlukom nadzornog odbora, a svakako treba uračunati u cijenu puno veći iznos koji je plaćen preuzimanjem djelatnika. Predlagatelj osiguranja i u stečaju posluje s protivnikom osiguranja, te na taj način stalno povećava vrijednost stečajne mase. Protivnik osiguranja nije bio privilegiran u odnosu na druge vjerovnike, naprotiv isti je prihvatio sklapanje pobijanog ugovora samo u namjeri da poveća prihode tužitelja i omogući mu daljnje poslovanje. Proturječan je navod da je predlagatelj iznio dokaze za postojanje utužene tražbine te da je tražbina vjerojatna. U obrazloženju rješenja nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a navedeni razlozi su nejasni i proturječni, te stoga rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Protivnik osiguranja zapošljava sve radnike koje je preuzeo ugovorom, i nakon stečaja posluje s predlagateljem osiguranja, te nema nikakvih pokazatelja da bi otuđio nekretninu. Predloženom privremenom mjerom ne bi bila postignuta svrha osiguranja nego u cijelosti

konzumiran eventualni tužbeni zahtjev u pokrenutoj parnici. Predlaže da ovaj drugostupanjski sud pobijano rješenje ukine.

Predlagatelj osiguranja nije odgovorio na žalbu protivnika osiguranja.

Žalba protivnika osiguranja nije osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbi čl. 365. st. 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08 i 123/08; dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 19. OZ-a, u granicama žalbenih navoda te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud utvrđuje da je prvostupanjski sud pravilno i zakonito odlučio o prijedlogu za osiguranje.

Prilikom donošenja rješenja, suprotno tvrdnjama protivnika osiguranja, prvostupanjski sud nije počinio bitne povrede odredaba postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije ostvarena ni ona iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju u žalbi izrijekom ukazuje protivnik osiguranja. U konkretnom slučaju prvostupanjsko rješenje nema nedostataka zbog kojih ga ne bi bilo moguće ispitati, jer sadrži valjane razloge o odlučnim činjenicama. Razlozi pobijanog rješenja su jasni i u potpunoj suglasnosti s ispravama u spisu, kao i sa sadržajem zapisnika o provedenim dokazima.

Zakonske pretpostavke za prihvaćanje prijedloga za osiguranje nenovčane tražbine privremenom mjerom, propisane su odredbama čl. 298. st. 1. OZ-a:

vjerojatnost postojanja tražbine čije se osiguranje traži i

1. vjerojatnost postojanja opasnosti da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari ili

2. ako učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

Predlagatelj osiguranja ne mora dokazivati opasnost iz odredbe čl. 298. st. 1. OZ-a, ako učini vjerojatnim da bi predloženom mjerom protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu (st. 2. u svezi s čl. 296. st. 2. OZ-a).

Vežano uz tvrdnje protivnika osiguranja kako predlagatelj osiguranja nije uspio dokazati vjerojatnost postojanja svoje tražbine valja reći sljedeće: prilikom odlučivanja o postojanju zakonskih pretpostavki za prihvaćanje prijedloga za osiguranje, sucima je kod izvođenja zaključaka u tom pravcu dano ovlaštenje reducirati svoja uvjerenja sa stupnja izvjesnosti na stupanj vjerojatnosti. Vjerojatnost je slabiji stupanj uvjerenja o postojanju određene činjenice, koji dopušta već i samo utvrđenje mogućnosti da se takvo uvjerenje poklapa sa stvarnošću. Polazeći od

navedenog, ocjena je ovog suda kako protivnik osiguranja neosnovano prigovara osnovanosti zatražene privremene mjere, jer je za ocjenu pretpostavki za njeno određivanje dovoljno da je predlagatelj naveo činjenice iz kojih se zaključuje o vjerojatnosti postojanje tražbine čije se osiguranje traži i vjerojatnosti postojanja opasnosti da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine čije se osiguranje. Dakle, sud u postupku određivanja privremene mjere i neće provoditi dokaze kojima bi utvrđivao činjenice iz kojih bi proizašao zaključak o izvjesnosti postojanje tražbine i opasnosti. Stoga, ništa od navedenog u žalbi ne dovodi u pitanje valjane zaključke prvostupanjskog suda o postojanju pretpostavki za određivanje predmetne mjere.

Neosnovani su i žalbeni navodi kako se određenom mjerom osiguranja u cijelosti konzumira eventualni tužbeni zahtjev jer se tužbenim zahtjevom traži povrat u stečajnu masu nekretnine koja je predmet osiguranja dok je mjerom osiguranja određena zabrana otuđenja, opterećenja i raspolaganja nekretninom.

Ukazuje se pri tom protivniku osiguranja na činjenicu da se mjerom osiguranja tek privremeno regulira sporni odnos među strankama i time se ne postiže potpuno ostvarenje pretendiranog prava predlagatelja osiguranja. Postupak osiguranja nije sam sebi svrha; osiguranje vjerovnikovih tražbina mjerama osiguranja služi svojevrsnom zamrzavanju postojećeg stanja, kako bi vjerovnik čija se tražbina time osigurava, u slučaju uspjeha u sporu mogao ostvariti svoju tražbinu.

Osim toga, predlagatelj osiguranja i ne bi morao dokazivati postojanje opasnosti za namirenje svoje tražbine, jer iz činjeničnog supstrata ovog prijedloga za osiguranje proizlazi vjerojatnost o tome da zbog predložene (i usvojene) mjere protivnik osiguranja ne bi pretrpio bilo kakvu štetu. Nekretnine na koje se odnosi zabrana otuđenja i opterećenja, ostaju u posjedu protivnika osiguranja, što znači da izricanje mjere protivnika osiguranja ničim ne priječi u nastavljanju redovnog obavljanja djelatnosti.

Tvrđnja protivnika osiguranja kako mu prilikom odlučivanja o prijedlogu prvostupanjski sud nije ostavio primjeren rok za očitovanje na podnesak predlagatelja osiguranja od 22. srpnja 2010. točna je, ali ne utječe na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja iz sljedećih razloga: u postupku osiguranja sud je dužan postupati hitno (čl. 13. OZ-a) te postupa na temelju podnesaka i drugih pismena (čl. 7. st. 1. OZ-a), a održava ročište kada je to Ovršnim zakonom određeno ili kad smatra da je to svrhovito. Sud može o ročištu, umjesto zapisnika, sastaviti službenu bilješku. Izvan ročišta sud će saslušati stranku ili sudionika u postupku ako je to predviđeno OZ-om ili ako smatra da je to potrebno radi razjašnjenja pojedinih pitanja ili očitovanja o nekom prijedlogu stranke, a izostanak jedne ili objiju stranaka te sudionika s ročišta ne sprječava sud da i dalje postupa (čl. 7. st. 1. do 5. OZ-a). Prema citiranim zakonskim odredbama proizlazi da u postupku osiguranja sud prvenstveno postupa na temelju podnesaka i drugih pismena, a ročište održava i podneske dostavlja na očitovanje samo kad je to svrhovito ili Zakonom određeno. Stoga je žalbeni navod protivnika osiguranja da je sud trebao dostaviti podnesak od

22. srpnja 2010. njemu na očitovanje neosnovan, jer sud u postupku osiguranja ne postupa u skladu s odredbama ZPP-a, već se u tom slučaju primjenjuju odredbe OZ-a.

Slijedom navedenog, primjenjujući odredbu iz čl. 380. t. 2. ZPP-a, u vezi s čl. 19. st. 1. OZ-a, prvostupanjsko rješenje je potvrđeno, a žalba protivnika osiguranja odbijena kao neosnovana.

U Zagrebu 23. studenog 2010.

SUDAC
NEVENKA BARAN, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN